

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 244.168 van 4 april 2019
in de zaak A. 225.510/VII-40.310.**

In zake : Michel DESMET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Kurt Stas en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. Wouter DE STECKER
2. de BVBA 4SE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Van Assche
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen
3. de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN VLAAMS-BRABANT

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 juni 2018, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1718/0821 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 8 mei 2018 in de zaak 1617/RvVb/0071/A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 12 juli 2018 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

VII-40.310-1/17

De eerste en tweede verwerende partij hebben een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2019.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kurt Stas, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Sander Kaïret, die loco advocaat Pieter Van Assche verschijnt voor de eerste en tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: RvS-wet).

III. Feiten

3.1. Bij besluit van 15 februari 2016 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik aan de heer Desmet een

stedenbouwkundige vergunning voor “de regularisatie van een stalling voor weidedieren”.

3.2. De deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant (hierna: deputatie) verklaart het administratief beroep van De Stecker en de BVBA 4SE tegen de stedenbouwkundige vergunning onontvankelijk bij besluit van 4 augustus 2016 omdat:

- “- het beroep [...] niet [werd] ingediend binnen een termijn van 30 dagen ingaand na de dag dat door het gemeentebestuur een vaststelling werd gedaan van aanplakking [...];
- in het beroepsschrift [...] geen omschrijving voor[komt] van de hinder of nadelen die de beroeper rechtstreeks of onrechtstreeks kan ondervinden ten gevolge van het verlenen van de vergunning”.

3.3. Het bestreden arrest van 8 mei 2018 verklaart het beroep van De Stecker en de BVBA 4SE gegrond, vernietigt de vergunningsbeslissing en beveelt de deputatie om een nieuwe beslissing te nemen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Desmet voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, artikel 4.8.11 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek:

“Doordat, eerste onderdeel, het bestreden arrest de ontvankelijkheid van het vernietigingsberoep beoordeelt op basis van de beslissing van de deputatie.

En doordat, tweede onderdeel, het bestreden arrest geen motieven bevat over de beoordeling door de Raad van de voorwaarden zoals bepaald door artikel 4.8.11 VCRO.

En doordat, derde onderdeel, het bestreden arrest de bewijskracht van de schriftelijke uiteenzettingen van de verzoekende partij schendt.

En doordat, vierde onderdeel, het bestreden arrest geen antwoord bevat over de ingeroepen excepties door de verzoekende partij.

Terwijl, eerste onderdeel, de ontvankelijkheid van het vernietigingsberoep door de Raad voor Vergunningsbetwistingen moet steunen op een zelfstandig onderzoek naar de hinder en nadelen die de verzoekende partij aanhaalt in haar verzoekschrift ter ondersteuning van haar belang.

En terwijl, tweede onderdeel, het arrest motieven had moeten bevatten over de beoordeling door de Raad van de voorwaarden zoals bepaald door artikel 4.8.11 VCRO.

En terwijl, derde onderdeel, een rechter een stuk geen uitlegging kan geven die onverenigbaar is met de bewoordingen van het stuk.

En terwijl, vierde onderdeel, een rechter een antwoord moet formuleren over de ingeroepen excepties door een partij”.

In het eerste middelonderdeel betoogt hij dat de RvVb artikel 4.8.11 VCRO schendt “door geen zelfstandig onderzoek uit te voeren naar de hinder en nadelen die [De Stecker en de BVBA 4SE] [in hun inleidend verzoekschrift] aanhalen om hun belang te ondersteunen in het kader van het vernietigingsberoep. Het loutere feit dat artikel 4.7.21, § 2 VCRO eveneens vermeldt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing beroep kan instellen, kan de [RvVb] niet ontslaan van een zelfstandig onderzoek naar het belang van de verzoekende partijen bij een vernietigingsberoep in het kader van artikel 4.8.11 VCRO. Evenmin ontslaat artikel 4.8.11, § 1, tweede lid VCRO de [RvVb] van enig onderzoek naar het belang van de verzoekende partijen bij een vernietigingsberoep in het kader van artikel 4.8.11, § 1, eerste lid VCRO. [...] Bovendien beoordeelt de [RvVb] het belang van [De Stecker en de BVBA 4SE] in het kader van artikel 4.8.11 VCRO niet op basis van wat zij als belang omschrijven in hun inleidend verzoekschrift. De [RvVb] oordeelt ten onrechte op basis van de argumentatie zoals opgenomen in de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant en de middelen die [De Stecker en de BVBA 4SE] halen uit deze beslissing en bijgevolg op basis van de argumentatie in het kader van artikel 4.7.21 VCRO. De hinder en nadelen die een partij opwerpt als toegangsvoorwaarde bij de administratieve beroepsprocedure bij de deputatie kaders in het toepassingsgebied van artikel 4.7.21 VCRO. Zij handelen over de hinder en nadelen die het gevolg zijn van de beslissing van het college van

burgemeester en schepenen en niet over de hinder en nadelen die het gevolg zijn van de beslissing van de deputatie. [...] De partijen zijn in het kader van de behandeling van een middel van een verzoekende partij tegen de beslissing van de deputatie gebonden door de argumentatie die tijdens deze administratieve beroepsprocedure wordt opgeworpen. Geen enkele partij kan bij de beoordeling van het middel bijkomende argumentatie aan bod laten komen, terwijl dit wel kan en, zoals ook blijkt uit de stukken waar uw Raad acht kan op slaan, ook is gebeurd in het kader van de betwisting over het belang van [De Stecker en de BVBA 4SE] in het kader van artikel 4.8.11 VCRO”.

Hij licht in het tweede middelonderdeel toe dat het bestreden arrest geen motieven bevat waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden die volgen uit artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3°, VCRO.

In het derde middelonderdeel wordt toegelicht dat de RvVb de bewijskracht van de schriftelijke uiteenzettingen van 21 april 2017 en 27 november 2017 van Desmet schendt “in zoverre het bestreden arrest moet worden gelezen als zou [hij] een inhoudelijke identieke exceptie opgeworpen hebben voor de deputatie”. Uit die stukken blijkt dat hij “een inhoudelijk andersluidende exceptie opwierp in het kader van de ontvankelijkheid van het vernietigingsberoep”.

Hij voert in het vierde middelonderdeel aan dat het bestreden arrest “geen motivering omtrent” zijn excepties bevat. “De verwijzing naar de bespreking van het middel kan niet gelden als een antwoord, aangezien voormelde argumentatie niet aan bod komt in het middel waar de [RvVb] naar verwijst. Het middel waar de [RvVb] naar verwijst, behandelt de wijze waarop de deputatie geantwoord heeft op de ontvankelijkheidsexceptie die [hij] heeft opgeworpen voor de deputatie”.

Beoordeling

5. Het middel gaat terug op de beoordeling door de RvVb van:
- de ontvankelijkheid wat betreft het belang van De Stecker en de BVBA 4SE naar aanleiding van de betwisting door Desmet van hun belang;
 - de gegroundverklaring van het tweede middel van De Stecker en de BVBA 4SE op grond van de conclusie dat zij “in hun beroepschrift voldoende duidelijk hun belang [...] in de zin van artikel 4.7.21, § 2, 2° VCRO” hebben omschreven en de deputatie “hun beroep dan ook onterecht onontvankelijk [heeft] verklaard bij gebrek aan belang”.

Het bestreden arrest overweegt dat:

- de stedenbouwkundige vergunning die het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik aan Desmet heeft verleend “zijn rechtskracht herneemt” door de onontvankelijkverklaring door de deputatie van het administratief beroep daartegen van De Stecker en de BVBA 4SE;
- tegen de bestreden beslissing van de deputatie door belanghebbenden beroep bij de RvVb kan worden ingesteld;
- uit artikel 4.8.11 VCRO volgt dat belanghebbenden daarvoor het georganiseerd administratief beroep moeten hebben uitgeput.

De RvVb beslist vervolgens:

“In de mate dat [Desmet] opwerpt dat de [deputatie] terecht tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep besloten heeft en dat [De Stecker en de BVBA 4SE] aldus niet langer op ontvankelijke wijze een beroep bij de [RvVb] kunnen instellen omdat zij hun administratief beroep niet correct hebben uitgeput, valt haar exceptie samen met de grond van de zaak. Dat vergt een onderzoek van de in de middelen geformuleerde wettigheidskritiek op de motieven in de bestreden beslissing over het onontvankelijk verklaren van het administratief beroep. Voor de beoordeling van de exceptie wordt dan ook verwezen naar de beoordeling ten gronde”.

De RvVb besluit tot de gegroundheid van het tweede middel van De Stecker en de BVBA 4SE omdat de deputatie niet kan worden gevolgd in haar

oordeel over de onontvankelijkheid van het administratief beroep van De Stecker en de BVBA 4SE aangezien zij in hun beroepschrift en replieknota “duidelijk omschrijven waarom de vergunde inplanting voor hen een storende impact heeft, met name een negatieve impact op de zichtbaarheid van het agrarische landschap die juist belangrijk is voor de exploitatie”.

6. De voor de RvVb bestreden beslissing van de deputatie is een overeenkomstig artikel 4.8.2 VCRO, in zijn toepasselijke versie, voor de RvVb aanvechtbare vergunningsbeslissing genomen in laatste administratieve aanleg.

7. De toepasselijke versie van artikel 4.7.21, § 2, 2°, VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag, georganiseerd administratief beroep bij de deputatie kan instellen tegen deze vergunningsbeslissing.

Luidens de toepasselijke versie van artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3°, VCRO kan elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunningsbeslissing van de deputatie daartegen jurisdictioneel beroep instellen bij de RvVb.

De aard van de door deze personen voor de deputatie en vervolgens voor de RvVb aannemelijk te maken rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen die het gevolg zijn van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen en, naar aanleiding van een georganiseerd administratief beroep tegen die beslissing, van de deputatie over dezelfde vergunningsaanvraag, is dezelfde.

8. Het arrest dat ter beantwoording van de betwisting van Desmet dat De Stecker en de BVBA 4SE over het naar recht vereiste belang beschikken,

beslist dat de beoordeling van deze exceptie samenvalt met de beoordeling van de gegrondheid van het middel van laatstgenoemden tegen het onontvankelijk verklaren van hun administratief beroep tegen de voormelde vergunning en dat dit middel om de aangehaalde redenen gegrond verklaart, schendt bijgevolg geen van de in het middel aangevoerde bepalingen.

9. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Desmet voert de schending aan van de “artikelen 4.7.21 en 4.7.23 VCRO, de artikelen 1, 2 en 257 van het Wetboek van Vennootschappen, artikel 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen en artikel 149 van de Grondwet”:

“Doordat, eerste onderdeel, het bestreden arrest oordeelt dat een rechtspersoon hinder en nadelen kan ervaren als gevolg van het verlies van een uitzicht dat deel uitmaakt van de bedrijfsvoering.

En doordat, tweede onderdeel, het bestreden arrest oordeelt dat uit het inleidend beroepsschrift van de rechtspersoon haar hinder en nadelen blijken.

En doordat, derde onderdeel, het bestreden arrest oordeelt een zaakvoerder van een rechtspersoon hinder en nadelen kan ervaren als gevolg van een verlies aan inkomsten.

En doordat, vierde onderdeel, het bestreden arrest oordeelt dat het niet verboden is om in een replieknota de hinder en nadelen te verduidelijken.

En doordat, vijfde onderdeel, in ondergeschikte orde, het bestreden arrest oordeelt dat het niet verboden is om in een replieknota de hinder en nadelen te verduidelijken.

En doordat, zesde onderdeel, in verder ondergeschikte orde, het bestreden arrest oordeelt dat het niet verboden is om in een replieknota de hinder en nadelen te verduidelijken.

En doordat, zevende onderdeel, het bestreden arrest geen antwoord biedt op het verweer van de verzoekende partij.

Terwijl, eerste onderdeel, het verlies aan uitzicht niet in aanmerking kan genomen worden als hinder en nadelen.

En terwijl, tweede onderdeel, uit het inleidend beroepschrift niet naar recht, en al dan niet met miskenning van de bewijskracht ervan, hinder en nadelen kunnen worden afgeleid.

En terwijl, derde onderdeel, het belang van een zaakvoerder samenvalt met het belang van de rechtspersoon en een verlies aan inkomsten niet in aanmerking kan genomen worden als hinder en nadelen.

En terwijl, vierde onderdeel, enkel de hinder en nadelen zoals opgenomen in het inleidend beroepschrift mogen worden aangenomen.

En terwijl, vijfde onderdeel, in ondergeschikte orde, enkel toelichtingen over de hinder en nadelen zoals omschreven in het inleidend beroepschrift mogen worden aanvaard.

En terwijl, zesde onderdeel, in verder ondergeschikte orde, enkel toelichtingen over de hinder en nadelen zoals omschreven in het inleidend beroepschrift mogen worden aanvaard wanneer zowel de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en/of de andere partijen de mogelijkheid hebben gehad om over deze bijkomende toelichting standpunt in te nemen.

En terwijl, zevende onderdeel, de rechter een antwoord moet bieden op het verweer van een partij”.

Hij licht toe dat het bestreden arrest:

- het begrip hinder en nadelen in artikel 4.7.21 VCRO miskent “door een visuele belemmering (het verlies van uitzicht) in hoofde van een rechtspersoon aan te merken als hinder en nadelen waardoor de rechtspersoon toegang had moeten krijgen tot de administratieve beroepsprocedure” (eerste middelonderdeel);
- uit de aangehaalde passages in het beroepschrift niet naar recht kan afleiden dat de BVBA 4SE hinder en nadelen ervaart in de zin van artikel 4.7.21 VCRO minstens de bewijskracht van die passages schendt (tweede middelonderdeel);
- het begrip hinder en nadelen in artikel 4.7.21 VCRO miskent “door een verlies aan inkomen in hoofde van een zaakvoerder aan te merken als hinder en nadelen waardoor de zaakvoerder toegang had moeten krijgen tot de administratieve beroepsprocedure” en de artikelen 1, 2 en 257 van het Wetboek van Vennootschappen (hierna: W.Venn.) schendt door te oordelen “dat een zaakvoerder over een afzonderlijk belang beschikt om een vernietigingsprocedure in te leiden” (derde middelonderdeel);
- de artikelen 4.7.21 en 4.7.23 VCRO en artikel 1 van het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 2009 schendt door te oordelen dat “het niet verboden is om de in het verzoekschrift aangevoerde hinder en nadelen nog te verduidelijken in een replieknota, als antwoord op de argumentatie hierover in het verslag van de

provinciale stedenbouwkundige ambtenaar” (vierde middelonderdeel), ongeschikt omdat de door de RvVb “in aanmerking genomen verduidelijking [...] geen nadere toelichting en [...] bijgevolg niet toegelaten” is (vijfde middelonderdeel), verder ongeschikt omdat “zowel de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar als de andere partijen in de administratieve beroepsprocedure [niet] de mogelijkheid hebben gekregen om [op de replieknota] te reageren” (zesde middelonderdeel);

- artikel 149 van de Grondwet schendt omdat het geen antwoord biedt op zijn verweer in zijn schriftelijke uiteenzetting van 21 april 2017 (zevende middelonderdeel).

Beoordeling

11. Het bestreden arrest overweegt:

“4.1

De tweede verzoekende partij zet in het beroepschrift uiteen dat zij exploiteert naast en rondom het perceel waarop de stalling voor weidedieren staat. Zij omschrijft in het beroepschrift uitgebreid haar maatschappelijk doel en activiteiten en stelt dat ‘dit alles concentreert zich voorlopig in ongeveer 30ha rond de boerderij, palend aan de site van de bestreden beslissing. Hierdoor heeft de vennootschap een evident belang omdat er ook verkoop aan de particulier gebeurt en een mooi en open agrarisch uitzicht dus een deel van de politiek van het bedrijf en zijn bedrijfsvoering uitmaakt’. De tweede verzoekende partij besluit in haar beroepschrift dat ‘de exploitatie van de BVBA... draait rond de hoeve palend aan het terrein van de bestreden beslissing, dewelke tot op enkele centimeters van de perceelsgrens komt en een storende impact heeft op de site van de beroepsindiener’. [...]

Uit de geciteerde passage, samen gelezen met het maatschappelijk doel en de activiteiten van tweede verzoekende partij, kan reeds in alle redelijkheid afgeleid worden in welke mate de tweede verzoekende partij hinder en nadelen meent te kunnen ondervinden van de verleende vergunning.

Anders dan wat de tussenkomende partij beweert, is het bovendien niet verboden om de in het beroepschrift aangevoerde hinder en nadelen nog te verduidelijken in een replieknota, als antwoord op de argumentatie hierover in het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. In haar replieknota benadrukt de tweede verzoekende partij dat door de gekozen inplanting ‘de visuele hinder en nadelige effecten voor de exploitatie van een bedrijf waarbij rechtstreeks van producent aan consument wordt beoogd, evident [is]. Het leidt geen twijfel uit de bladzijdenlange uiteenzetting over de aard van het bedrijf dat de locatie met zorg gekozen is om een open landschap

dicht bij de velden te hebben, waarbij voorbijfietsende, wandelende of lokale consumenten het product van zaad/vrucht/kiem tot eindproduct kan volgen. De keuze voor een open landschap en ongerepte hoeve is hierbij van belang op commercieel en beleavingsvlak. Door de constructie dermate dicht tegen het naburig perceel te zetten, heeft de bestreden beslissing de meest nadelige inplanting gekozen om visueel de voor de beroepsindieners meest storende keuze te nemen, en het eigen open landschap van de bewoner/aanvrager te vrijwaren'. [...]

Ongeacht de vraag of er op de site zelf reeds een winkel is, maakt de tweede verzoekende partij in haar beroepschrift en replieknota voldoende aannemelijk dat zij door de visuele belemmering van de stalling voor weidedieren nadelige gevolgen kan ondervinden voor haar exploitatie waarvoor de zichtbaarheid van het agrarisch landschap belangrijk is”.

Het eerste middelonderdeel dat stelt dat het bestreden arrest het begrip hinder en nadelen in artikel 4.7.21 VCRO miskent “door een visuele belemmering (het verlies van uitzicht) in hoofde van een rechtspersoon aan te merken als hinder en nadelen waardoor de rechtspersoon toegang had moeten krijgen tot de administratieve beroepsprocedure”, mist feitelijke grondslag.

12. Het tweede middelonderdeel dat stelt dat het bestreden arrest uit de aangehaalde passages in het beroepschrift niet naar recht kan afleiden dat de BVBA 4SE hinder en nadelen ervaart in de zin van artikel 4.7.21 VCRO, noopt de Raad van State tot een beoordeling van de zaak zelf waartoe hij overeenkomstig artikel 14, § 2, van de RvS-wet niet bevoegd is.

13. Het bestreden arrest overweegt:

“4.2

De eerste verzoekende partij zet in het beroepschrift uiteen dat zij de zaakvoerder is van de tweede verzoekende partij en daarvoor haar job als werknemer heeft opgegeven. Zij benadrukt dat zij in het kader van het maatschappelijk doel van haar vennootschap verschillende opleidingen heeft gevolgd. In het beroepschrift stelt zij dat ‘de exploitatie van de bvba en het inkomen van haar zaakvoerder draait rond de hoeve palend aan het terrein van de bestreden beslissing, dewelke tot op enkele centimeters van de perceelsgrens komt en een storende impact heeft op de site’.

Uit de uiteenzetting in het beroepschrift valt voldoende duidelijk af te leiden dat de eerste verzoekende partij haar belang steunt op het gegeven dat zij zaakvoerder is van en haar inkomsten verkrijgt via de exploitatie van de

tweede verzoekende partij. Het is evident dat de nadelige gevolgen die de stalling voor weidedieren kan veroorzaken voor de exploitatie van de vennootschap, een negatieve impact kunnen hebben op het inkomen van de eerste verzoekende partij als zaakvoerder van die vennootschap. Ook de eerste verzoekende partij toont dus voldoende concreet aan dat zij hinder en nadelen kan ondervinden door de verleende vergunning”.

Het middelonderdeel dat stelt dat uit een samenlezing van de artikelen 1, 2 en 257 W.Venn. volgt dat een zaakvoerder handelt als vertegenwoordiger van de vennootschap en daaruit afleidt dat deze geen van de vennootschap onderscheiden rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen van de bestreden vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.7.21 VCRO kan aantonen, faalt naar recht.

Door vast te stellen dat De Stecker zijn belang steunt op het feit dat hij zaakvoerder is en zijn inkomsten verkrijgt via de exploitatie van de BVBA 4SE, schendt het bestreden arrest niet het begrip rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen van de bestreden vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.7.21 VCRO.

14. Uit de aangehaalde overwegingen 4.1 en 4.2 van het bestreden arrest volgt dat de RvVb oordeelt dat De Stecker en de BVBA 4SE in het beroepsschrift de in artikel 4.7.21 VCRO vereiste hinder en nadelen van de bestreden vergunningsbeslissing aannemelijk maken.

De middelonderdelen die stellen dat het bestreden arrest aanneemt dat de BVBA 4SE hinder en nadelen van de bestreden vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.7.21 VCRO ook in de replieknota aannemelijk maakt, kunnen bijgevolg niet tot cassatie leiden.

15. Met de aangehaalde overwegingen 4.1 en 4.2 van het bestreden arrest heeft het bestreden arrest duidelijk en ondubbelzinnig geantwoord op het verweer van Desmet tegen het tweede middel van De Stecker en de BVBA 4SE.

16. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Desmet voert de schending aan van de artikelen 4.7.19 en 4.7.21 VCRO, de artikelen 1315, 1319, 1320, 1322 en 1353 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 870 van het Grondwettelijk Wetboek en “het rechtsbegrip feitelijk vermoeden”:

“Doordat, het bestreden arrest oordeelt dat de bewijslast inzake de aanplakkingstermijn van 30 dagen moet worden bewezen door een andere partij dan degene die de aanplakkingstermijn betwist.

En doordat, het bestreden arrest oordeelt dat uit de vermelding in het attest van aanplakking van een bepaalde termijn op basis van de verklaring op eer van de aanvrager blijkt dat er geen aanplakking plaatsvindt gedurende de aanplakkingstermijn van 30 dagen.

Terwijl, de bewijslast bij een betwisting over de aanplakkingstermijn van 30 dagen ligt bij degene die de aanplakkingstermijn betwist.

En terwijl, het attest van aanplakking dat wordt opgesteld door een beëdigd ambtenaar enkel de datum van vaststelling van de aanplakking kan vermelden en deze datum geldt als startdatum voor de beroepstermijn. De loutere vermelding van de data van de aanplakking zoals vermeld op de verklaring op eer, laten geen feitelijk vermoeden rijzen dat na deze datum geen aanplakking gedurende 30 dagen plaatsvindt. Evenmin kan aan het attest van aanplakking een uitlegging worden gegeven die onverenigbaar is met de bewoordingen ervan, al dan niet in samenhang gelezen met de decretale bepalingen in de VCRO”.

Hij licht toe:

“De Raad voor Vergunningsbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast, op basis van de bestreden beslissing, dat het attest van aanplakking de periode van aanplakking van 19 februari 2016 tot 19 maart 2016 overneemt van de verklaring op eer van de aanvrager. Uit deze vermelding kan de Raad voor Vergunningsbetwistingen geen feitelijk vermoeden putten dat er na 15 maart 2016 of 19 maart 2016 geen aanplakking van de vergunning meer plaatsvindt. Minstens schendt de Raad de reeds aangehaalde bepalingen door een bewijslast ter zake op te leggen aan andere partijen dan degene die de aanplakkingstermijn betwist. Minstens schendt de Raad voor Vergunningsbetwistingen de

bewijskracht van het attest van vaststelling van de beëdigd ambtenaar door het een uitlegging te geven die onverenigbaar is met de bewoordingen ervan, al dan niet in samenhang gelezen met de reeds aangehaalde bepalingen in de VCRO die de reikwijdte bepalen van het attest van aanplakking”.

Beoordeling

18. Het middel gaat terug op de gegrondverklaring van het eerste middel van De Stecker en de BVBA 4SE waarin zij aanvoeren wat volgt:

“[Zij] betwisten in essentie de rechtsgeldigheid van de aanplakking. Zij stellen dat de aanplakking niet gebeurde op 19 februari 2016 en dat de mededeling minstens geen dertig dagen heeft uitgehangen, noch vanaf 19 februari 2016 zoals geattesteerd in het attest van aanplakking, noch vanaf 15 maart 2016 zoals de [deputatie] in de bestreden beslissing motiveert.

Door de gebrekkige aanplakking is de beroepstermijn volgens hen dan ook niet beginnen lopen, zodat het administratief beroep van 4 mei 2016 dus tijdig is en het onterecht door de [deputatie] als laattijdig is verworpen”.

19. Uit de toepasselijke versie van artikel 4.7.19, § 2, VCRO volgt dat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde erover waakt dat tot de aanplakking gedurende een periode van dertig dagen wordt overgegaan en dat hij de aanplakking gedurende die periode attesteert.

De naleving door de aanvrager van de aanplakkingsplicht is aldus onderworpen aan het gemeentelijk overheidstoezicht.

20. Het bestreden arrest besluit tot de gegrondheid van het eerste middel op volgende gronden:

- de bestreden beslissing van de deputatie stelt dat de vaststelling van aanplakking gedateerd op 15 maart 2016 de enige vaststelling is om de werkelijke aanvang van de aanplakking te bepalen en dat bijgevolg de termijn voor het instellen van beroep start op 16 maart 2016 “om te eindigen op 14 april 2016, ongeacht de aanplakking er mogelijk in de feiten al eerder was”;

- in het attest van aanplakking van 15 maart 2016 “wordt geattesteerd dat de mededeling dat een vergunning werd verleend, is aangeplakt [...] van 19 februari 2016 tot en met 19 maart 2016”;
- daargelaten of de deputatie met deze vermelding in het voormelde attest van aanplakking “rechtmatig kon aannemen dat de dag na de datum van vaststelling door de (gemachtigde van de) gemeentesecretaris als startdatum van de administratieve beroepstermijn van dertig dagen geldt, kon de [deputatie] er niet zonder meer van uitgaan dat de mededeling die te kennen geeft dat een stedenbouwkundige vergunning is verleend, vanaf 15 maart 2016 gedurende een volledige termijn van dertig dagen [...] rechtsgeldig werd aangeplakt”;
- noch uit de motieven van de bestreden beslissing van de deputatie noch uit het administratief dossier “blijkt of de [deputatie] op de één of de andere manier is nagegaan of er vanaf 15 maart 2016 een rechtsgeldige aanplakking was”;
- volgens het attest van aanplakking zelf liep “de periode van aanplakking maar [...] tot en met 19 maart 2016”;
- wanneer “de datum van vaststelling op 15 maart 2016 als eerste dag van aanplakking” wordt aangemerkt, zoals de deputatie heeft aangenomen, dan ligt “er dus geen bewijs voor[...] dat er gedurende een daarop volgende volledige termijn van dertig dagen werd aangeplakt”.

Het bestreden arrest besluit daaruit dat de deputatie “niet op goede gronden [heeft] geoordeeld dat de aanplakking regelmatig is gebeurd en dat het beroep van [De Stecker en de BVBA 4SE] laattijdig is”.

21. Door aldus te oordelen, schendt het bestreden arrest geen van de in het middel aangevoerde bepalingen.

22. Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

23. Desmet voert de schending aan van artikel 6 EVRM, het algemeen rechtsbeginsel van eerbiediging van het recht van verdediging, het beschikkingsbeginsel en artikel 1138, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek:

“Doordat, eerste onderdeel, het bestreden arrest een bevel oplegt aan de [deputatie] zonder dat dit werd gevorderd door de in het geding betrokken partijen.

En doordat, tweede onderdeel, het bestreden arrest een bevel oplegt aan de [deputatie] zonder dat dit het voorwerp uitmaakte van een standpunt door de in het geding betrokken partijen.

Terwijl, eerste onderdeel, het beschikkingsbeginsel inhoudt dat een rechtscollège niet meer kan toekennen dan wordt gevorderd door een partij.

En terwijl, tweede onderdeel, het recht van de verdediging vereist dat de rechter om het standpunt verzoekt van de in het geding betrokken partijen wanneer hij gebruik wenst te maken van een mogelijkheid die een rechtsregel hem biedt”.

Beoordeling

24. De RvVb verklaart het beroep van De Stecker en de BVBA 4SE gegrond en vernietigt de bestreden vergunningsbeslissing van de deputatie.

25. Een vernietigingsarrest van de RvVb heeft tot gevolg dat de deputatie zich opnieuw geplaatst ziet voor de verplichting om over het administratief beroep uitspraak te doen.

26. Het middel dat in zijn beide onderdelen gericht is tegen het bevel dat in het bestreden arrest overeenkomstig artikel 37 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscollèges wordt gegeven aan de deputatie om een nieuwe beslissing te nemen, kan bijgevolg niet tot cassatie leiden.

27. Het vierde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de eerste en tweede verwerende partij.

3. Het teveel betaalde rolrecht met bijdrage ten belope van 220 euro wordt terugbetaald aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier april tweeduizend negentien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,

Pierre Lefranc,

Patricia De Somere,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,

kamervoorzitter,

staatsraad,

staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys